

အမေရိကန်စကား

လှချင်တဲ့ သမီးလေးများသို့

လူထုဒေါ်အမေ

ကလျာမဂ္ဂဇင်း (အောက်တိုဘာ၊ ၂၀၀၂)

ပြင်ဦးလွင်မှာ အနားယူနေရတော့ အားနေတဲ့အချိန်မှာ တီဗွီကလာတဲ့ အနောက်က ရုပ်ရှင်ကားတွေကို တစ်ခါတလေ ဝင်ကြည့်မိတယ်။ ကြည့်တဲ့အခါ အမေက ရုပ်ရှင်မကြည့်တာ ကြာလှပြီဆိုတော့ သူတို့ကားတွေကို မနည်းသည်းခံပြီး ကြည့်ရတယ်။ ကားတွေကလည်း အမေတို့ငယ်ငယ်က ကြည့်ရတဲ့ ကားတွေနဲ့လည်း မတူတော့ဘူး။ **Action** လို့ခေါ်တဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေက သိပ်များတာပါကလား။ ပစ်ခတ်နေတာတွေကလည်း တကယ့်များမှများ၊ ပစ်တာခတ်တာမှာ သေနတ်တွေက ရိုးရိုးမဟုတ်သေးဘူး။ ပစ်လိုက်ရင် မီးဟုန်းဟုန်း တောက်တာ တွေလည်းပါရဲ့။ လူချင်း တိုက်ကြိုက်ကြတာတွေကလည်း ကြောက်ခမ်းလိလိ။ ပြီးတော့ တော်တော်နဲ့ မသေနိုင်ဘူး။

အဲဒီလို ပစ်တာခတ်တာတွေ မဟုတ်ပြန်တော့လည်း ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမ တွေခန်းတွေ၊ အဲဒါတွေကလည်း တော်ရုံမဟုတ်ဘူး။ ရေချိုးခန်းထဲမှာလည်း ပါရဲ့။ အိပ်ရာပေါ်မှာလည်း ပါရဲ့။ ပြီးတော့ တွေ့နေလိုက်ကြတာက အမေတို့ အဘွားကြီးတွေအနေနဲ့ ကြည့်ရတာ စိတ်ဆင်းရဲစရာကြီးကိုး။

လူမျိုးစုံ ဝင်ကြထွက်ကြတဲ့ စားသောက်ဆိုင်လို နေရာမျိုးတွေ၊ ကပွဲခန်းတွေ ပြုပြန်တော့လည်း မိန်းကလေးတွေ ကပြနေကြရတာမှာ ဝတ်စားထားရတာက ခန္ဓာကိုယ်ကို ဖုံးတယ်ဆိုရုံ၊ ထက်ကလည်း ရင်သားလေး ၂ ခု ကာရုံ၊ အောက်ကလည်း လက်တစ်ဝါးလောက်ကာပြီးတော့ လှုပ်ရှား က ပြရတာ ကလည်း ပြောစရာမရှိဘူး။ အဲဒီတော့ အမေက “ဪ သူတို့နိုင်ငံတွေမှာ မိန်းကလေးတွေ ဝမ်းရေ

အတွက် ရှာဖွေစားသောက်ရပုံကလည်း စိတ်ဆင်းရဲစရာ ကောင်းလှပါကလား။ သနားပါတယ်၊ သူတို့ဘဝ”လို့ အောက်မေ့မိတယ်။

ပြီးတော့ သူတို့ဆီမှာ ယောက်ျားလေးကလည်း ဆံပင်အရှည်နဲ့ နားကပ်နဲ့၊ တစ်ခါတလေ မိန်းမနဲ့ ယောက်ျား ခွဲလို့မရအောင် ဝတ်စားနေကြတာလည်းရှိရဲ့။

ဒါနဲ့ ရန်ကုန်ကလာနေတဲ့ မိတ်ဆွေနဲ့ ခုခေတ် တို့မိန်းကလေးတွေ ဝတ်ကြစားကြတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြောမိတော့၊ အဲဒီမိတ်ဆွေက (ရန်ကုန်မှာ မိန်းကလေးတချို့ရဲ့ ခါးပေါ်မှာ ထဘီမရှိတော့ဘဲ၊ ဘောင်းဘီအတို၊ မတိုမရှည်နဲ့ ဘောင်းဘီအရှည်ဝတ်တဲ့လူက ဝတ်တယ်၊ စကတ်ဆိုပြီး ၂ ကွဲ့၊ ၃ ကွဲ့၊ အတိုကွဲ့ အရှည်ကွဲ့တွေကို ဝတ်တဲ့လူက ဝတ်တယ်။ အဲဒါထက် ခုမြင်ရတဲ့ ရုပ်ရှင်ထဲက မိန်းကလေးတွေ လိုပဲ အင်္ကျီတိုနဲ့ ချက်ဖော်ဝတ်တဲ့ ကလေးမမျိုး တစ်ယောက်တလေတောင် ပေါ်နေပြီ။ အဲဒီ ချက်ဖော်တဲ့ မိန်းကလေးတွေက ချက်မှာ ကျောက်မျက်ရတနာလည်း ကပ်ထားဆင်ထားသတဲ့) လို့ အင်မတန်ဆန်းတဲ့ သတင်းကို ပြောပြတော့ အမေက ဘုရားတမိတယ်။

အမေတို့ မြန်မာမိန်းကလေးတွေရဲ့ ခါးပေါ်မှာ ထဘီလေးတော့ လုံလုံခြုံခြုံ ရှိစေချင်သေတယ်လို့ ပြောနေ ရေးနေပေမယ့် မိန်းကလေးတွေ ခူးပေါ် ပေါင်ပေါ်ဖြစ်အောင် ဝတ်စားနေကြတဲ့ အကွဲတွေ အခွဲတွေကို မတော်ပါဘူးလို့ ရေးတဲ့ ပြောတဲ့လူက နည်းပြီး မဂ္ဂဇင်းတချို့နဲ့ ဂျာနယ်များက မိန်းကလေးတွေ ရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံ အသစ်အဆန်း အမျိုးမျိုးကို ဖော်ပြရေးသား အားပေးနေကြတာက အများသား ကိုး။

မဂ္ဂဇင်း ဂျာနယ်တွေက သာမက ရုပ်မြင်သံကြားတွေမှာကလည်း ကြည့်လိုက်ရင် လူငယ်တွေ အတုခိုးမှားစရာတွေကိုသာ အားပေးအားမြှောက်ပြုနေတဲ့ ပြကွက်တွေကို မြင်ရတယ်။ လူဆိုတာ မြင်ဖန်များတော့ ငယ်သတဲ့၊ နမ်းဖန်များတော့ ပျယ်သတဲ့။

အဲဒီတော့ အမေက စကားရိုင်းရိုင်းနဲ့ မေးချင်လာတယ်။ လူဟာ ရှိတာကို ဖော်တာ၊ မဖုံးတော့တာက ယဉ်ကျေးတာလား၊ ဖုံးတာက ယဉ်ကျေးတာလားလို့။

အဲဒီတော့ တချို့က အမေရယ် လူဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ၊ ကောင်းနိုးရာရာကို လုပ်ကြတာပါ။ လူငယ်တွေရဲ့ အတွေးအခေါ်တွေကို လျစ်လျူရှုလိုက်ပါတော့လို့။ ဒါလည်း သူတို့အနေနဲ့ဆိုရင် ဟုတ်တာပေါ့လေ။ သူတို့နဲ့ အမေနဲ့က ခေတ်ချင်းကွာဟမှုက ရှိနေတာကိုး။

အနို့ပေမယ့် ကနေ့ အနောက်ကလာတဲ့ ရုပ်ရှင်တွေကို ကြည့်တဲ့အခါ အမျိုးသားတွေက အားလုံး လုံလုံခြုံခြုံ၊ ဘောင်းဘီရှည်တွေနဲ့၊ နတ္ထတိုင်နဲ့၊ ရုပ်အင်္ကျီ လက်ရှည်ပေါ်မှာ ကုတ်အင်္ကျီ ဝတ်လို့၊ မိန်းကလေးတွေကတော့ နည်းပညာမျိုးစုံသုံး၊ လှနိုးရာရာ အဆင်အပြင် အမျိုးမျိုး စိတ်ကူးရသလောက် ထည့်ပြီး ရှိတာကို ဖော်နိုင်သမျှ ပေါ်အောင် ဖော်လှစ်ပြသနေကြရတယ်။

အဲဒါဟာ ကျားမ တန်းတူရှိသေးရဲ့လား၊ မတွေ့ရဲ့ ဘဝက ကျားတွေကို ဆွဲဆောင်နိုင်မှုအတွက် တစ်သက်လုံး ကြိုးပမ်းအားထုတ် နေရတာလား။ လူ့ဘဝ လူ့တာဝန်တွေကို ထမ်းရွက်ဖို့ မကြိုးစား ရတော့ဘူးလားလို့ အောက်မေ့မလာရဘူးလားကွယ်။ မိန်းမဘဝရဲ့ အဆုံးစွန်သော အားထုတ် လုပ်ဆောင်ရချက်က ယောက်ျားတွေအတွက် ဆိုတာပဲလား။ တခြားဘာမှ အဖိုးတန်တဲ့အလုပ် မလုပ်နိုင်တော့ဘူးလား။

အမေရယ် ဒီလိုဆိုရင် တချို့နိုင်ငံတွေက အမျိုးသမီးတွေကို တစ်ကိုယ်လုံး ဘာမှ လူမမြင်ရ အောင် အဝတ်ကြီး ခြေဆုံးခေါင်းဖျား ဖုံးနေရတာမျိုးကိုကော အမေဘယ်လိုသဘောရပါသလဲလို့

မေးလာရင် --

အဲဒါဟာ မိန်းမကို အိမ်မွေး တိရိစ္ဆာန် တစ်ကောင်လောက် တန်ဖိုးထားတဲ့သဘော၊ မိန်းမကို လူ့အခွင့်အရေး တစ်မူးသားမှ မပေးတဲ့ လုပ်ရပ်မို့ အမေက သိပ်ရှုတ်ချတာပေါ့။ လင်ယောက်ျား တစ်ယောက်က အပိုင်မွေးထားတဲ့ ထမင်းချက်၊ ကလေးထိန်းတဲ့၊ လင်ယောက်ျားအလို ဖြည့်ရတဲ့လူ သာသာပဲ။ အဲဒီထက် ဘာမှ မပိုပါဘူး။

အမေတို့က မိန်းမဆိုတာ လူ့ဂုဏ်သိက္ခာ အပြည့်ရှိတဲ့ လူသား၊ လူ့လောကကို ယောက်ျားတွေနဲ့ တန်းတူရည်တူ တည်ဆောက်နေရတဲ့ လူသား၊ လူ့လောက သာယာဝ ပြောရေးအတွက် အားလုံးနဲ့အတူတူ တာဝန်ရှိတဲ့လူသား ဖြစ်စေချင်တာပါ။ ဘယ်သူက ဘယ်သူထက်မှလည်း မနိမ့်ကျစေချင်ဘူး။

တိရိစ္ဆာန်လောကမှာတော့ နိုင်သူက အနိုင်ကျင့်တယ်လေ။ အားနည်းရင် အရှုံးပေးရတယ်။ အားကြီးရင် အနိုင်ကျင့်တယ်။ တို့က တိရိစ္ဆာန်ထက် အများကြီး အဆင့်အတန်းမြင့်တာပဲဟာ။ အဲဒီတော့ တို့အားလုံးအတွက် လူဟာ လူနဲ့ တူအောင်တန်အောင်ပဲ ဖြစ်ကြစေချင်တယ်။

ကနေ့ အမေတို့နိုင်ငံမှာ လုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိနေပါတယ်။ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေး၊ စီးပွားရေး စသဖြင့် လုပ်ရမှာတွေက တောင်လိုပိုပြီး စောင့်နေပါတယ်။ အဲဒီ အလုပ်တွေကို လှပပေါ့လွင် ကြွမြောက်နေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားလုံးပမ်းနေရတာနဲ့ အချိန်ကုန် ငွေကုန် ခံနေကြရမှာလား။ မိန်းကလေးတွေမှာ ဒီထက်ပိုပြီး တန်ဖိုးရှိတဲ့ လုပ်ငန်းတာဝန်တွေကို ထမ်းရွက်ဖို့ အသင့်ပြင် ထားကြရဦးမှာပါ။ လှအောင်-ပအောင်၊ ယောက်ျားတွေမြင်ရင် ကြိုက်ချင် ချစ်ချင်လာအောင် ရှိသမျှ ဖော်ထုတ်မြှူဆွယ်တယ်ဆိုရတာ အလွန်သေးသိမ်တဲ့ ယုတ်ညံ့တဲ့ စိတ်ထားပါ။ တို့မိန်းကလေးတွေမှာ အင်မတန်ကြီးလေးတဲ့ တာဝန်တွေ ထမ်းရွက်ဖို့ အများကြီးရှိပါတယ်။ လှလှ-မလှလှ ကျန်းမာဖို့၊ စိတ်ကောင်းစေတာနာရှိဖို့၊ အသိအမြင်မြင့်မားဖို့ ငါတို့ ကြိုးစားနေရမှာပါ။

ဒါကြောင့် သမီးတို့ လှချင်တာဟာ ကောင်းရဲ့လား။ ငါ့သမီးတို့ စဉ်းစားကြပါ။

(ပြီး)